

Tilliggende af en Stæppe Hartkorn, vil Fradraget for denne ene Stæppe repræsenterer en Værdi af 960 Kroner, altsaa et Hus med Tilliggende af 1 Stæppe Hartkorn vil blive fri for Bygningsstyld, naar Bygningens Værdi ikke overstiger 1960 Kroner. Er Tilliggendet 2 Hjerdingar, vil den samlede Værdi stige til 1480, altsaa omtrent det Beløb der blev ansøgt. Med Hensyn til de inddæmmede Arealer, er det ganske vist, at der kan være god Grund til at sætte en Bestemmelse ind derom, idet Bygninger paa inddæmmede Arealer efter Lovforslaget let vil blive for haardt belastede, saalænge der ikke hviler Hartkorn paa de inddæmmede Arealer. Ligeledes tror jeg, at det fortjener Overvejelse, at man søger at skaffe Frihed for Bygningsstyld for de Bygninger, som lægges øde, det vil altsaa sige: hvis Brug fuldstændig hører op, hvilket sker derigennem, at man giver Ejeren af Bygningen Ret til at begære Frihed i saa Henseende, naar han godtgør, at Bygningen har staaet ubrugt. Men derfor behøver man ikke at gaa videre, man behøver ikke at gaa over til at beskaffe selve Bruget af Bygningerne og altsaa gaa ind i det Spor, Bygningsafgiften har anvist. At slutte en kommunal Bestaatning til Bygningsafgiften vil vistnok blive meget vanskeligt. Grundlaget for Bygningsafgiften er et helt andet. Der er mange Retninger, hvor Forholdene ere saa forskellige, at man hellere maa vælge et helt andet Grundlag, saaledes som Lovforslaget har gjort.

Hvad angaar Forholdet mellem det foreliggende Lovforslag og Lovforslaget om den personlige Kommuneskat, ere de begge af Regeringen fremstaaet som selvstændige Forslag, saa at de altsaa ogsaa hver for sig kunne gaa deres selvstændige Gang; men det skal erkendes, at de emner, der omhandles i begge Forslag, ligge saa nær op til hinanden, at det Forslag som her foreligger om Bygningsstyld, let vil komme til at paavirke det andet Forslag om den personlige Kommuneskat. Det er jo blevet foreslaaet, at man skulde henvisse det foreliggende Lovforslag til det Udvalg, der er nedsat angaaende den personlige Kommuneskat, og derimod kan jeg i og for sig intet have at erindre. I det jeg aldeles bestemt haaber, at det foreliggende Lovforslag vil blive undergivet en selvstændig Behandling, skal jeg kun dertil sige, at Regeringen selvfølgelig skal være villig til under denne Behandling af Lovforslaget ogsaa at tage mulige Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag under Overvejelse.

F. Sage: Jeg ønsker blot at knytte et Par Bemærkninger til den højtærede Ministers Udtalelser. For det første er jeg ham selvfølgelig taknemlig for den Indrømmelse, han gjorde med Hensyn til den gradvise Paalæggelse af Staten og for Hensynet til, at det var noget, man kunde forhandle om, og navnlig for Indrømmelsen af, at Fabrikker, der ikke bleve drevne, burde være skattefri, lige som for Indrømmelsen med Hensyn til inddæmmede Arealer, som det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (S. Scavenius) fremdrog. Det forekommer mig ogsaa, at den almindelige Regel med Hensyn til Inddæmningsforetagender er, at de vedkommende Koncessionshavere saa Skattefrihed i 20 Aar, og det kan gerne være, at der staa, at det er Frihed for „Hartkornsskatter“, men det vil jo være i fuldstændig Strid med Koncessionens Mening, hvis man paalagde Koncessionshaverne en Skat, som ganske vist ikke er en Hartkornsskat, men en Bygningsstat, der fuldstændig svarer til, hvad Hartkornsskatten vilde være for disse Ejendomme. Jeg skal nu tillade mig at veksle nogle Bemærkninger med den ærede Minister med Hensyn til Basis for Staten. Jeg forstaaer meget vel, at den ærede Minister er kommen til det Resultat, at det rigtigste er at bygge videre paa det bestaaende Grundlag, og naar det er Tilfældet, tror jeg, at den ærede Minister netop er Manden til at gøre dette saa human og billigt til alle Sider som muligt. Men jeg skal ikke nægte, at jeg i og for sig betragter hele Grundlaget, hvad enten man nu kalder det Arealstat, Grundstat eller Bygningsafgift som en ganske forældet Maade at lægge Skat paa i Fremtiden, og at jeg mener, det vilde være uheldigt, om man fremdeles vilde bygge videre paa dette Grundlag. Det var et Grundlag, der kunde være brugeligt i Begyndelsen af Aarhundredet, og den Gang havde man al mulig Anledning til at gaa frem i en Fart og til ikke at tage Hensyn til de mulige Ubilligheder, som kunde fremkomme, for de kunde dog ikke blive saa slynderlig store i de Tider. Nu, da Værdierne til Dels ligge i noget ganske andet end i de faste Ejendomme, nu, hvor det viser sig, at uhyre Formuer kunne vokse op paa en for Publikum fuldstændig ubegribelig Maade, forekommer det mig, at det er i alt for høj Grad forældet ved Ansættelsen af Skat at ville holde sig til, hvad man kan tage og føle paa, og at det skal være de faste Ejendomme, Murstenene og Bjælkerne, man beskatter. Alene Anlægget af en